

INFORME AL 3è CONGRÉS PROVINCIAL DE MOSCOU DEL SINDICAT PAN-UNIÓ DEL METALL Lev Trotski

19 d'octubre de 1923

versió catalana feta per Alejo Martínez des de: "Rapport au 3ème congrès provincial de Moscou du Syndicat pan-Union des Métaux", en *Cahiers Léon Trotsky*, n° 55, març 1995, pp. 29-35

Travessem setmanes i mesos que rarament es produeixen en mil anys i que àdhuc pot ser no tinguen precedents en la Història. Abans de la revolució d'octubre consideràvem que l'esdeveniment més important de la història mundial, i el més proper a nosaltres, era la Gran Revolució Francesa i els esdeveniments que en seguiren, incloent-hi les guerres napoleòniques. Però aquests foren fets profundament insignificants a la vista del que està a punt d'esdevenir en Europa central. La revolució proletària en Alemanya ha madurat. Crèiem que la revolució mundial seguiria a la guerra imperialista mundial. Sis anys després, continuen havent-hi incessants batalles de classe en Europa. En 1918, els Hohenzollern foren derrocats en Alemanya. S'hi formà un govern socialista. Copiant l'exemple de Petrograd, els ministres es nomenaren "comissaris". La classe obrera havia arribat al poder, però estava dirigida pels socialdemòcrates. Aquests van actuar com si fossen emissaris de la burgesia per a liquidar la revolució proletària. Els ministres socialdemòcrates es tornaren gradualment incompetents, cedint tots els seus poders als representants del capital. L'economia del país es s'enfonsà. El marc es deprecià tan ràpidament que fins i tot el nostre rapidíssim ruble soviètic no ha pogut pas seguir-lo. Dotze milions de treballadors alemanys estan sota el taló de ferro del capital estranger. Fins al 75% del carbó i de l'acer del Ruhr ha estat confiscat pels esclavistes. Alemanya no té cap sortida a la seua crisi social. O l'enfonsament, la pauperització, la barbàrie cultural, o la revolució proletària. Hom hi fa reiterades temptatives per a recórrer a l'ajuda dels socialdemòcrates. Però al mateix temps, creix entre les masses la influència del Partit Comunista.

Perquè una revolució triomfe, cal que les condicions econòmiques hagen madurat. Han madurat en Alemanya? Sí. La indústria alemanya està concentrada i està tan ben organitzada que només els Estats Units la supera. Serà infinitament molt més fàcil organitzar una economia socialista en Alemanya que ací, a causa del nostre endarreriment. El nivell cultural de l'obrer

alemany és prou elevat per a permetre-li menar bé la seua revolució. Així doncs, hi ha condicions tècniques i polítiques que són favorables per a una revolució en Alemanya. Quines són les condicions de la composició de classe? Ací, en els temps de la revolució d'octubre hi havia tres milions d'obers sobre un total de cent cinquanta milions, la majoria dels quals eren camperols. En Alemanya, sobre 60.000.000, quinze milions són obrers de la indústria i tres milions, obrers agrícoles. És una força imponent. Hi és necessària una condició addicional, que la classe obrera vullga i puga prendre el poder. Els socialdemòcrates que dirigeixen el proletariat alemany han degenerat progressivament com a agents de la burgesia. La seua línia de conducta durant la guerra imperialista ha demostrat que havien fracassat des d'un punt de vista de classe. Després de la guerra, la classe obrera alemany es llençà vers el poder. Però entre ella i el poder estaven els socialdemòcrates.

En el curs dels darrers anys, el Partit Comunista ha començat a emergir en el primer pla. No hi ha dubte que el partit, com a dirigent del moviment obrer, vol prendre el poder. La pregunta és: pot? Està totalment fora de dubte per a nosaltres que la revolució és inevitable en Alemanya, que la classe obrera hi està disposada. Des de 1918, la classe obrera ha vessat molta sang per a conquerir el poder, però no hi ha arribat, perquè els seus dirigents eren molt febles per al seu rol. Des del III Congrés de la III Internacional, la importància del Partit Comunista alemany, nou dirigent de la classe obrera, ha augmentat progressivament.

La crisi actual en Alemanya s'ha desenvolupat a partir de l'ocupació del Ruhr. Stresemann es rendí als imperialistes francesos. Però el capital usurer francès no volia pas parlar amb els vençuts. L'estat burgès alemany està en agonia. Essencialment, ja no hi ha una Alemanya unificada. Baviera, amb la seua població de nou milions, està dirigida pel feixisme moderat. Saxònia, amb una població de vuit milions, té un govern de coalició de comunistes i socialdemòcrates d'esquerra. Cap d'aquests estats pren en compte al govern central de Berlín, on Stresemann governa sense esperança. El Parlament li ha cedit els seus poders, els de la impotència. Stresemann únicament se sosté perquè ni el Partit Comunista ni els feixistes han pres encara el poder. Però l'ala esquerra del front polític continua creixent en Alemanya.

Quines són les possibilitats de la classe obrera en la lluita imminent?

Ja hem fet el nostre *colp d'ull* revolucionari. Tècnicament, el país està prest. El nivell de la classe obrera és suficientment elevat. La classe està dirigida per un Partit Comunista que manifesta la seua voluntat de poder. Però no és suficient

calcular els recursos, cal utilitzar-los. El Partit Comunista podrà utilitzar les condicions actuals?

Quina és la diferència entre les condicions que existien ací, en l'època de la revolució d'octubre. i les que existeixen avui en Alemanya? Nosaltres teníem una massa armada d'oprimits, l'exèrcit d'aqueixa època, que seguia les nostres consignes. La classe obrera alemanya està confrontada a un exèrcit d'estat de 100.000 homes, 3.000 dels quals són oficials. El Tractat de Versalles prohibeix un exèrcit més gran. Aquest exèrcit és reclutat mitjançant allistaments voluntaris, els homes es comprometen per dotze anys. Està dispers en un país de cinquanta milions d'habitants (si hom n'exclou el Ruhr), dels que més d'un terç són proletaris. Aquesta força no és per a la burgesia un sosteniment fiable, sobretot davall les actuals condicions prerevolucionàries. Després, hi ha una força policial de l'estat de 135.000 homes. Està composta per afiliats a sindicats, molts d'ells socialdemòcrates amb un punt de vista menxevic. Poc nombrosos, vells, amb càrregues de família, no es pot esperar, en absolut, que estiguen àvids de lluitar per la causa de Stinnes i del capital. La tercera força contrarevolucionària consisteix en els batallons feixistes. Estan dirigits per oficials de l'estat major experts en l'art de les massacres. Estan familiaritzats amb la qüestió dels transports ferroviaris en la mesura que açò afecta els seus objectius. El nombre d'efectius dels batallons feixistes és un secret militar. Però hi ha raons per a pensar que compten entre 200.000 i 300.000 homes. Estan compostos per fills de la burgesia i de la part reaccionària dels camperols i del lumpenproletariat.

Aquestes són les forces d'una banda; de l'altra estan les centúries proletàries. Quins són els seus efectius? Ho ignorem. És un secret militar de la classe obrera alemanya. Però hom pot suposar que en un país amb quinze milions d'obers de la indústria i tres milions d'obers agrícoles, la proporció proletària en les centúries ha de ser bona.

Aquesta és la relació de forces. En una reunió, hom m'han preguntat si no era oportunista per part dels comunistes de Saxònia entrar en un govern de compromís. Açò no és oportunisme, sinó una mesura revolucionària. Recorden que a l'agost de 1917 proposàrem als menxevics i als sr [social-revolucionaris] formar un bloc amb nosaltres, contra les forces contrarevolucionàries. Després, més endavant, tinguérem la coalició amb els sr d'esquerra, degut a la necessitat que teníem de trobar un suport entre els camperols que s'inclinaven a l'oposició i en aqueixa època seguien als sr d'esquerra.

Els socialdemòcrates de Saxònia es trobar agafats en un cargol. D'una banda estava la classe obrera i el seu representant, el Partit Comunista, i de l'altra, el general Müller, actuant al servei del general Seeckt i del govern central. Saxònia

obrera i Baviera feixista, guarnicions de camps oposats, reunien les seues forces. El general Müller exigia la dissolució de les centúries proletàries i es preparava a colpejar Saxònia i menava tropes i artilleria a les seues fronteres. Els obrers es negaren a obeir les ordres del govern central transmises pel general Müller. Estem a la vora de la guerra civil si Müller i Seeckt porten a terme la seua amenaça. El govern de Saxònia es veié obligat a apel·lar als obrers de tota Alemanya per a recolzar el proletariat saxó. El comitè central del Partit Socialdemòcrata alemany li ha preguntat al govern què significava la campanya contra Saxònia. Imagineu-vos tan sols com reaccionaran els obrers mitjans berlinesos davant la notícia que s'ha format un govern de coalició obrera a Saxònia i que, Seeckt, agent del govern central, marxa contra ell. Els obrers alemanys, i en particular els ferroviaris, es preparen per a la vaga, per a paralitzar el colp feixista contra Saxònia.

El ritme dels esdeveniments militars s'accelera en tot el país. Els esdeveniments es desenvolupen seguint el pla. Les circumstàncies prenen formes que són extremadament favorables a la classe obrera. Però Alemanya no està sola. Té veïns i no té un territori tan extens com el nostre. Els obrers alemanys servaran el poder en la situació internacional actual, aquesta és la qüestió. El principal enemic de la revolució alemanya, és Gran Bretanya, aquesta enemiga consagrada de totes les revolucions. Gran Bretanya no té esperança per terra. La seua força d'altres temps es basava en l'antagonisme mutu de dos dels seus poderosos adversaris al continent (per exemple França i Alemanya). La seua impotència en terra està clarament manifestada en l'assumpte de l'ultimàtum de Curzon que ha deixat en la nostra memòria una marca amb la forma de qualques avions. Aquest és un exemple no menys clar d'impotència de Gran Bretanya en terra que la seua posició en la qüestió del Ruhr i també en relació a Turquia.

La revolució es produeix sobre la terra i en terra, com ho hem vist, la conservadora Gran Bretanya no és perillosa. El més fort i el més perillós dels enemics d'Alemanya al continent és França. El Partit Comunista a França és fort, però seria un optimisme imperdonable sobreestimar la seua importància.

No obstant això, què vol dir açò? Que la revolució alemanya serà aixafada per soldats estrangers? Tenim l'exemple de l'ocupació alemanya d'Ucraïna que exigí un exèrcit de 250.000 membres. I hi havia moltes menys ciutats a Ucraïna i una xarxa insignificant de línies ferroviàries. Una ocupació estrangera en la industrialitzada Alemanya necessitaria entre 1.500.000 i 1.750.000 soldats. Hem observat que les tropes d'ocupació són guanyades ràpidament pel contagi revolucionari i es desintegren, en certa manera, com a força militar. L'exèrcit francès compta amb 700.000 homes. L'exèrcit francès, tot sol, no seria suficient si es decidís a ocupar una Alemanya revolucionària, i altres països com Polònia i Txecoslovàquia no podrien fornir-li més de 500.000 homes suplementaris. Açò

significa que França hauria de mobilitzar vuit classes per a completar la insuficiència dels efectius del seu exèrcit d'ocupació. Al nostre país, una relació així, lliuraria un contingent d'un milió en un sol any. Jo estiguí en França els tres primers anys de la guerra. I viu l'efecte que produïa en la societat francesa les pèrdues sofertes durant la guerra imperialista. Per a una nació de trenta-nou milions, caracteritzada pel feble creixement de la seua població, la pèrdua d'un milió i mig ha estat colossal. No hi ha una sola família a França que no tinga un familiar mort en la guerra. A França hi ha avui molts treballadors italians, espanyols, txecoslovacs i polonesos. Si el camperol francès està aclaparat pel pes d'un deute de guerra de més de 300 mil milions, amb una guerra d'ocupació i la crida a l'allistament de diverses classes, no podrà enfrontar-s'hi. La intervenció de França en la revolucionària Alemanya és, no sols impracticable sinó una bogeria. No obstant això, no sabem en quina bogeria s'aventurarà la burgesia moribunda per a salvar-se.

És difícil suposar que Polònia correrà el risc de marxar sobre Berlín. Tot allò que podria guanyar-hi, seria rebre un bon colp. Hom diu que la guerra amb Polònia és inevitable. Però no és veritat. Hi ha moltes raons per a pensar que no tindrà lloc. Que significaria per a nosaltres aqueixa guerra? Ens faria un mal injustificable des del punt de vista econòmic i cultural i li donaria un seriós colp al nostre treball constructiu. No volem la guerra. Hem de fer i farem tot el possible per a evitar-la. Estem totalment de la banda dels obrers alemanys... Gustosament els tendiríem la mà per damunt de Polònia per a donar-los coratge, si això fos necessari. Els obrers alemanys no necessiten un suport militar en la seua lluita interna. Pobre és l'horitzó d'una revolució si no pot guanyar amb les seues pròpies forces. Però allò de què no pot privar-se l'obrer alemany que ha començat la seua revolució és del gra soviètic. Exactament com l'obrer alemany necessita el nostre gra, el camperol rus necessita una sortida al mercat europeu del gra. El preu del nostre gra és desastrosament baix. Per la conjuntura actual dels preus, fou difícil assegurar que el camperolat avance en el mateix terreny econòmic que els obrers. El proletariat alemany té el comandament dels productes industrials que nosaltres necessitem. Entre Alemanya i la Unió Soviètica s'ha de començar a fer intercanvis de béns per a l'interès d'ambdues. La clau geogràfica d'aquests intercanvis està en mans de Polònia. Polònia pot servir-nos de pont o transformar-se en una barrera. Si resulta que ens serveix de pont per al comerç, li pagarem al comptat. Si no podem transportar el nostre gra a través de Polònia, vers els obrers alemanys, i rebre a canvi els productes manufacturats que necessitem, estarem econòmicament estrangulats. En conseqüència, si Polònia es revela com una barrera entre nosaltres i Alemanya, ella també pot trobar-se entre dues pinces. Estem decidits a pagar car per la pau, però no permetrem que el nostre país muira en el pla econòmic ni que el proletariat alemany muira de fam. Després de la guerra amb Polònia, hem intentat obtenir una frontera comuna amb

Alemanya, però estava Wrangel sobre el nostre coll i hem sigut incapaços d'obtenir allò que volíem. Ara oferim a Polònia, a canvi de la pau i del trànsit pel seu territori, facilitats per al seu passatge per l'Orient a través de territori soviètic. Aquesta és la nostra posició en la situació internacional actual. Les nostres reivindicacions són realitzables, però és impossible dir amb alguna certesa que seran realitzades. Les possibilitats de pau són 51 contra 49. El moment exigeix un autocontrol excepcional i hem de preparar-nos per a la guerra com si fos inevitable. En funció d'açò, ara prestem una atenció particular a l'estat del nostre exèrcit, de la nostra aviació i de la nostra indústria de guerra.

Alguns camarades suposen que, ja que la revolució està madurant en Alemanya, no ens hem de preocupar pel treball quotidià, per la NEP, per les coses insignificants. Cal combatre aquest estat d'ànim. De fet, és impossible esquivar les preocupacions diàries. Al contrari, en allò que concerneix al que cal fer al terreny del treball quotidià, s'ha de fer tres vegades millor, tres vegades més, tres vegades més ràpid. La revolució alemanya no ens exigeix que ens apartem de les tasques pràctiques diàries. Al contrari, el nostre treball pràctic quotidià ara ha de ser més responsable que mai.

Ho torne a dir, la guerra és indesitjable, no és pas inevitable, però és probable. Si esclata, seria una guerra que estaríem obligats a fer. No hem de perdre el control davant els fets que s'aproximen. El país comprendrà que volíem evitar la guerra però no poguérem evitar-la. Les masses treballadores, dirigides per la classe obrera organitzada, ens seguiran i emergirem d'aquesta nova prova amb honor i amb el triomf.